

1.

TOIMETUS.

Henni Põldsaar  
Angeelika Vares  
Karin Aviste  
Juta Hinnom  
Loreida Raudsep

8. aastaküük

Anno 1938

# NOVEMBER

## S A A T K K S.

Meie õppurid, sarnaseme rändajale, kes püüab mäetipu-  
le, kus on rohkem valgust ja päikest. Üus kooliaasta on  
elanud, ühes sellega ka uus tegevusaasta. Kui alustasime  
seda aastat, oli meil kõigil usk, et see aasta on parem  
eelmisest ja nüüd, et mitte kaotada seda usku, assume kõik  
tööle. Kooli võrreldakse suure ühise perega, kus taoteldak-  
se ühisaid eesmärke. Kooli ülesandeks on varustada meid  
teadmiste varasalvega tulevaseks eluks, kuidas kuid selle  
kõrval on koolis ka veel teisi ülesandeid: kool kasvatab  
ja arendab meie meid quaduse, milliseid nõuab ühiskond  
kõigilt kodanikult. Koike seda võimaldab meile ühise ühise  
kooli õpilaste isetegevuse kaudu. Koolides töötab rida õpi-  
lasringe, kuhu kuulub suur hulk õpilasperet. Ka meie kool  
lis töötab mitu essearendamise ringi, nagu: „Kultuuriring“,  
„Spordiring“, „A.P.R.“. Suurel määral võimaldab aga meil  
isetegevust meie ajakiri „Videvik“, mis on ühe lüli ahe-  
likust, mis koondab meid ühisesse ideaalsesse perekonda.  
Selleks kõik need, kellel on noorusjõudu ja usku oma ees-  
märgi - oma mäetippu kord saavutada, rakendage end tööle  
meie isetegevusse enda arendamise kasuks.

Jõudu tööle! Tulevik on meie teha!

A. Vares.

## ESIMENE KOOLIPÄEV.

Minu seitsmenda eluaasta stügisel muutus kohtune õhkkond korraga põnevaks. Tundsin, et õhus liikus midagi, ja sellest „midagist“ alustaski ema ise juttu. Ta tegi mulle lühidalt selgeks, et olen juba suur tüdruk, millega ma just hästi ei leppinud, ja et tuleval esmaspäeval viiakse mind kooli. Teadsin muidugi arnu, et kooli tuleb minna, kuid nii äkki, seda ei osanud kujutella. Viiakse, siis viiakse, arvasin ja heitsin muette murtsottes magama. Mul oli kasagil salajas oopis häbi minna esimesse klassi. Tahtsin kohe kinnakke kolmandasse või vähemalt teise.

Vahepealaed päevad kadusid ruttu, kuni ühel õhtul teldi mulle lõplikult, et homme. Homme juba! Kujutasin seda päeva päris tundedais värves. Lugesin oskasin selgesti ja olin juba sel ajal lugenud teab mis asju kokku. Mõnaste palju ka nii-sugust „mida lapsed ei loe“. Aga need algelised matemaatilised teadmised, mida ema mulle pähe püüdis tuupida tegid küll piiratud vihe. Mutsin ja ei suutnud kuidagi endale seletada ka kuidas kolm ja kolm on kuus ja kaks korda kolm on samuti kuus. Kui hakatakse kooliski meid kohe siimoodi pinnima? Ja heegel-damine - seda pidas ema samuti tervilikuke, kuid sellest ma parem juba veikin. Saabus peale seda keeruliste ja segaste unenäguide ööd oneti lõpuke hommik. Pidime kella kahetsistkümnere koolis olema. Ema oli veidi mures ja vist vandeti, kes tol ajal oli päris rumal, sai aru, et minuga nüüd midagi juhtub, mis teeb mind perekonnas tähtsamaks. Koige muretum olin küll mina ise. Lõksin ema nägemispiirkonnast välja, sellepärast et teadsin teada nüüd mulle hakkavat epistleid lugema Ratsutsein katuseharjal, kuhu lõksin „kassiteid“ mööda, tegin kontroll-kõigu keldris ja käisin põõningul vaatamas läbi tobruse akna tänavale.

Kui ma alla tulin, siis tegi ema küll niisuguse näo, et seda vaadates mul oleks tulnud end tutvustada. Junksed olid mul nagu harilikult eegi, usun et selle üle ta vist ei ei imestanudki, kuid äleil, põlved, ja käed... tükk aega tuli kindlaks teha mis ainest need olid. Algas kole pesemine, ühe hirmsamaist mu elus, vend karjus minuga keasa ja ema tusseldas mu põlvede kallal, kust nii raske oli eraldada tõrvaplekke marraskil kohtedelt. „Et niisugune inimeselaps küll sine oled. Tatar laps, aga nagu mõni laest ringi, et ennast puhtam hoiaks, seda ei ole...“ ja palju veel sellist teldi mulle. Mis jäi muli siis muud üle kui oma südamevalu välja mõirata. Ja see, Jumal hoiab, oli küll hästi tugev ja luusse tungiv.

Suure riuga tõmmati mulle riided selga, lukustati kisa-kõrist vend tuppa ja nii läks vaevatud ja piinatud ema oma ristiat ja kirstunaelast tütreaga, kes käis nagu surmale pühen-



3

datud ta käekõrval. Oma „Isakit“ ohverdama, haridusteele ja jne. ngu on hõeldud selle kohta selle kohta palju ilusad ja head. „Vaata nüüd hooliga teed, siis oskad teine kord juba ise tuula!“ õpetas ema, hõeldunud mu sumbutatud tikkumiseast.

Olin kumunud, mõned nutavad esimesel koolipäeval, kuid mi- tahtsin olla teistmoodi.

Astusime kooli, minna löi õlitaadud põranda terav lõhn, nii iseloomulik koolile, Lapsi segis siia-sinna ja neid oli kõigk kohad täis. Trepist käisid üles ja alla suuremad tüdrukud, kuna nende klassid asusid, nagu pärast kuulsin, teisel korral. Tre- pid aga olid mulle ikka alati niidugi meeleepärast, tegin nüüdki mingi õganääruse samu trepi suunas. Samas tõmbas ema mind kõr- vast. „Hoiä mu käest kinni, muidu kaod ära,“ see õeldi karmi jõe suu ümber ja nüüd nägin, et teised minusugused on kõik emadega seali teise otsas. Läksime meigi sinna. Ema alustas ühe teise emaga koha päevakohast juttu, rääkisid riige hindadest ja et sukkur läheb kallimaks.

Mi Mina vaatasin niikaua ringi. Kohe minu kõrval seisis puna- se kleidiga tütarlaps, patsid seljal lahtikammitult, valged so- kid lakkkingad ja käes piksangaline rahakott, samuti punane. Vaatas eralt ringi ja ajas vahetevahel emaga sõsinal juttu, kus juures ema ta juukseid korraldas. Eelmise seljataga nuttis keegi Evi nimeline, ema pühkis tal kogu aja ning ja lubas klassi kaa- se tulla. Märkasin, et enamusel meiat oli ikka midagi uut sel- jas. Olid minuägi uned kingad, niisugused pruunid ja lükkasid, astudega olj tunne, nagu oleksid tallid ümmargused. Vaatlemisel tegi lõpu õpetaja, kes hakkas leholt nimesid lugema. Kui hüüti minu nimi, siis hõikas ema „siin“. Edasi viidi meid juba klas- si, emad jäid välja ootama. Istusime pinkidele, kangesti nalja- kas oli.

Nüüd hakkas õpetaja lohutama meid, kes nutsid, ja neid oli küll tubliasti üle poole. Teel ütlesin emale, et mina ei olegi nii rumal kui teised, ei nutnud, teadsin mine ja vanust, ja le- sin pingi kohe üles kui vahopeal käati kohet vahetada. Kuid ei nagu ei uskunudki mingiä nii hästi, käekis vaid oodata kuni õpp- mine päriselt algab. Vendi vaatas mind kodus aukastuses ja et osutada talle oma armulikkuses sõbralikkust, ütlesin: „Kui ma pärast juhuslikult natuke aega on siis võime ja hobust mängida.“

H. Hammerman.

4.

## II GÜMN. KLASS KÕVERPEGLIS.

Et meie klass on tõenda väike,  
selle pean soovitavaks ma,  
teile tutvustada meie klassi  
siin paari selgitava reaga:

Kui klassis tekib mingi vaidlus,  
on sõnavõtjad Lõpmata,  
kuid siiski mingit selget otsust  
me klassist kunagi ei saa.

Me klassi eulidaja-priina  
on Peuhka-Silvi-kõharpea,  
ma ise au saia abi olla,  
muid voorust endal ma ei tea.

Nüüd hakkab pikka nimestiku-sõnast  
seal Vares-tegelinski kükitab,  
tal järgneb Verber-Martha-Eggerth,  
kes Varest laulus siiski ületab.

Siis Treter Saar ja Pupp ja Puumä  
nad otsivad ended meie klassi puul.  
Ka Pertmaniilt saab tihti nõu  
kui endale kaib miski üle, joo.

Siis Merimets, me rääkida teab,  
et naeruga meid kõiki kogu veab,  
kuid Lilleaas mul mõni kerkib  
me eest kõik "5"-ed ära nopib.

Seal Lepik vadistab nii ruttu,  
et sule ta käes keedab putru,  
kuid Hõlmega, teile ütlen ma,  
on hea vaie elusist hoiduda.

Veel Elken, Ehrlich järgnevad,  
kel nimed "E"-ga algavad,  
on vaiksed, siiski targad nad,  
kuid seda omale nad peavad.

Nüüd ongi lõpul meie nimestik,  
ja näete, et polnudki see pikk,  
kuid selle üle vaidlust viht ei teki,  
et loodame, et meie klass ei leki.

L. M.



and  
 eastern  
 political  
 1906  
 other  
 other  
 tactics  
 and of various  
 very important  
 in general  
 political  
 political  
 in general

"ai  
 "ai  
 "vi de vi ku  
 toimikonnalt



6.

Hiisparaest selistat  
maailu linnalule.

Olen elanud maal, kasvunud ja elanud seal keua. Juba  
suis, kui olen alles nii väike, et ei ulatanud hästi üle aia  
vaatama, olin ümbritsetud maailu võludest. Alati sinas mu  
päärahal sinine taevae, alati naeratas mulle päike, videsta-  
gid liinud, suniseid maailasid ja magus lilledõhn täitis  
õhku. Kõik oli nii ilus, nii ilus, et võimatu oli olla kurb.  
olin nii üliõnnelik. Naersin vastu putukatele, kelle suminaist  
täitus õhk; naersin puuladvale kus oleksin nii meeleldi kiiku-  
nud ja vaadanud suure tundeatuse, ilusa maailma; naersin  
isegi vihmapiiskadele, mis rabistasid vastu minu mängutoe akent  
olin õnnelik. Õnnelikuna viinus õhtupalveks ristitud künki;  
piluluse eeriide eerva alt kahvatat kuud ja seatsin süttuid,  
lapselise igatsusi õles tüntede poole. Siis viinud ja nägin  
mees sinavat merd, pikeneõliste mängu helkival rannaliival.

Kui rügistorn puult kiekus lehti, mis suvel olid sure-  
tult mängelmid nende õaber, muutus eukreake minugi meel.  
Olin karr suud surenaks, muutunud vanemaks ja targemaks. Elu,  
maailu ja loogi loodus ei näinud enam nii keurisa. Kuis õhhi-  
ses rügistuul, kuis õiskas ta õhky kirjusid, mitmevärvilisi,  
kuldvõllõsoid lehti; kuis armastasin seda loodust! Ja veri!  
õte jumalasin. Oleksin tahtnud igavesti istuda mererannal,  
vaadelda lainete toredat mängu, kuulata määndide mühinat ja  
ilutsida keest lillat konarvikneilja. Seda aga ei tahtnud  
see kes on võinud, palju võimam minust, nõrgest inimolen-  
dist Seda ei tahtnud elu - eatus...

Olin lõpetanud algkooli, algas uus ajajärk minu elus:  
kõrskooli-põlv linnas. Kurb oli lahkumine maalt, loodusest  
veel kummemana vanden aga siis elamine linnas. Tänavad kaja-  
sid vastu nii kõledalt. Suured kivimajadekarakad näisid haju-  
tavat külmut ja niiskust. Inegi päike ei naeratanud nii rõõm-  
salt kui maal. Sageli sõitsin siis jalgrettel linnast välja -  
maale, sinas kus oli viljavälju, kus oli mustendavat mulda ja  
haljendavat rohelist - süüli tundsin end inimseena, tundsin et  
Olen looduse valitseja. Alles õhtul kui püüde alla siginee  
pikki musti varje, ja rohule loodus hall udaloor, sõitsime ta-  
gasi koju. Kull näisid meelitavaten linnataled kergel eemalt,  
kuid endamis armasin, et õsisk tuluke kusegiit kannakrõõst  
kelurihütist näis tuhatkõrõõst kaunimaa.

järg 11. lhr.

Jõululaupäeval.

See oli juba enne jõululaupäeva. Mõnematteas olid kõrvuti kaks väikest voodikast. Korraga liikus vaip seal voodil ja ettevaatlikult lähteti sealt välja väike kibe, mis teisele voodile lähenes. Sinna jõudes haaras see kibe kinni mingist pruunikast, siidlõngadest eemalolevast kimbukest ja tõmbas seda tugevasti enda poole. Ei jätunud midagi. Kibe tõmbas tagumini ja julgemalt. Ikka ei sündinud midagi. Nüüd keeras kibe kõik ettevaatuse ja raputas õige energiliselt oma peos olevat eset. "Ai!" hüüjatas järeku. "Ara rebi mu jukseid, tapan magada! Kuule, lase lahti!" "Ole rait," rahustati seda kühale surnikuheliseast voodist. "Sa ju ei arvavud kuidagi, sellepärast rebisid nii kõvasti?" "Sa oled pehme poiss, ei lase magada, viingas teine ikka veel." "Ole nüüd teine, ma midu inna ja oma ärkavad ja saavad kurjaks, kas tead, mis päev homme on?" - Vastus. Võis kuulda, kuidas keegi end kõrvalvoodis pühkide istukile nihutada. "Ei tea," soovistas siis väike tüdruk. "Mille -" "Homme on jõululaupäev" vastati tähtsalt. "Ah, kas tead, mis päev on?" "Vangema." "Kas see jõululaupäev on aegadevane, kui kord aegemalt oli? Tead siiski, kui ma endale Liisu sain? Ühustad arvu?" "Kuidas amm, igal aastal on jõulud. Sa ju oled nii väike, et ei mõista. Tead sa, kui on jõululaupäev, saad lubada asju." "Kas mina ka saan?" "Jah, saad küll, aga mina saan rohkem!" hüüdis pois. "Ei, mina tahan ka palju kinke" karjus keke. "Ole nüüd teine, lepitas te de vana, võib olla, saad ka." "Kas saad palju kui mina?" "Jah, sama palju. Aga tead, ma tahan saada ühe hobuse, vankri, kulk kompvekke ja ühe kassi, aga elusa, niisuguse nagu tädil on. Seda oleks kaugesti tore koeraga kiskuma panna. Kaasid sa koeraga kurjaid, nad ei sallid koeri. Aga kass teeb siis minu kutsuile haiget! Ei, ma ei tah, et see kassi saad! Kuule, kui sul vanker on, siis pead mu liisut soldutamale!" "Päh, su vana nürust liisut! Seda ma küll oma uude vankri ei luba istuda!" "Aga kui ma ta püstitaks pesse?" "Siis, võibolla luban, kuidu küll mitte. Ta võib ju mu uue vankri ära määrada." Seal kuulis nad, kuidas üks aveti ja ema astus sisse. "Miks te ei maga, lapsed? Homme peab vara kler tõusma ja ja siis te oleke unised, kui nüüd ei maga." "Ema," ütles väike tüdruk. "Kas ata saab uue vankri ja kassi?" "Kassi?" küsis ema. "Jah ja minu liisut ei tohi ta vankrisse istuda, sest Liisu on must ja nürune. Ema, ma tahaksin uut liisut!" "Kui head lapsed olete, ehk siis jõuluvana toob. Nüüd heitke magama jälle!" Ema kattis nad vai bage ja väljus. Peagi tunnistasid laste rahulikud hingetõmbed nende unamist.



Jürgaleel hommikul ärkas Anni seisnuna. Tõus hõljus ning-  
 saguie isehalvilt, nagu lõhn. Ta tõusis veedist ja astus venna  
 roodi sisse. „Ate, ärge! Tunnus, kuidas jõulud lõhnavad!“ Ate ärkas  
 ja tõmbas tagewasti ehk niina. Haudis siis: „Vaat, kas nerr!  
 Kuidas sul jõulud saavad lõhnata? Kõõgis küpsetatakse koost.  
 Läheme sinna!“ Ate tõusis veedist ja jooksis ukse poole. Anni  
 hüüdis: „Ate, sul pole ja riideidki seljas!“ „Ei tähele,“ arvas  
 poiss ja avas ukse. Kat seevast sai ta kõõki astuda, kui vanaema  
 ütles: „Kas pole siin, või sargivälj jookseb siia! Kas saad ruttu  
 tagasi magamisruppa või na võtan viita!“

Ei aidanud mind, Ate pidi tahes-tahmata tagasi jooksema.  
 Vereti tuli ema ja aitas lastel rõivaotuda. Tõest lahkudes  
 ütles ta: „Ärge tulgegi kooki, seal pole tšaa ruumi. Minge parem  
 õue ja mängige seal. Täna on ilus see ilm. Ühesel sedas lund.  
 Oodake, ma teen teile müra ja siis lähete ära.“

Õue oli hoo mängida. Sadanud lumis kättis pakult saad.  
 Lumehangad olid nii kerged, et mõist võis vabalt kolguga alla  
 lasta. Anni ja Ate saidgi tegidki seda, kuid peagi hakkas õha-  
 teeniline kolge mõist tulesvedamine ja jälle alla laskmine neid  
 tüütama. Ate pidas näa, mis müra teha ja ütles siis: „Teed mid!  
 Kaevame lumehangesse augu ja mängime, et see on keerakent. Sina  
 mine sisse keerake ja mina olen kass. Sina hakkame kiskuma, kas?“  
 Anni nõustus ja suure innuga hakati tööle. Ega see nii kerge asi  
 olnudki. Tihti langes keebes sisse ja nad pidid vastu kaevamist  
 algama. Viimaks said nad hangesse nii suure augu, et Anni võis  
 sisse ronida. Ate kujutas endast kassi: vaarus kätel, tõmbas kü-  
 ru selga ja hakkas kättega lund kraapides vihaselt turtuma.  
 Jooksis siis suure haaga vastu lumehangest, mis kokku langes ja  
 karjua Anni oma alla mattis. Anni kisa pääle jooksis ema välja  
 ja käsis, miks Anni varjub ja kuid tantsis ise on. Ate oli siis  
 ehmunud ja kõgeles: „Ma- Me olin kass ja Anni oli koer ja- ja-  
 siis koobas langes sisse, kui ma ta vastu jooksin.“ „Mis koo-  
 bast? Kas sul see keebes on?“ „Me kaevamine lumehanga kespa ja  
 Anni ronis sisse, häe seal!“ Väeralt sai Ate ennast koopa poole  
 pöörata, kui suure lumelahnakaga vastu silmi sai.

Anni oli vahpeal end lumest välja kaevanud ja haudus ema  
 südames hirmsat kättemaksuplaani. Ate plöötis tõinates toa poole  
 jooksmas. Ema tõneles veel Anniga ja viis siis ka viimase tuppa.  
 Ate oli juba toibunud sellest hooist ja kaupluse end müra  
 egaralt isaga kassa kumake mõtsast tooma. Tõe ei tahtnud aga  
 sellest kuulda, õeldes, et lumi elovet Atsi jaoks liiga sügav,  
 ja tee pikk. Ei aidanud midagi, Ate pidi koju jääma.

Toas hakkas aga poegi igav ja lapsed ikkuid vanema  
paluma, kes parajasti said ahju pami, et see neile mainasjuttu  
jutustaks. Vanema seadis nad aga varsti minema seletades, et  
taval ei elovat sega.

Ats ja Anni olid muud paris xõnutud. Istusid ahjunurka  
pingile ja otsustasid, et jõululaupäev on kõige igavem päev  
ilmas.

Eat kui tuli õhtu särava jõulupäeva ja jõuluveesa kingit  
tustega, võis vaevalt õnnelikumaid lapsi leida kui seda olid  
Ats ja Anni.

L. Jõeväja.

PÜHA ÖHTU.

Seapund õhtu püha maailmas,  
Ta enne ja armanud en tšis.  
Sel õõsel tuli jõululaps ilms  
Suur ime, kes õnnistust tõi.

Oh kõinakev keeris kõik talle,  
Neid õõnn, mis õnnelad leeb  
Suur valgus, mis peistis sel õõsel,  
See õnnelad kergeite meil teeb.

H. Põltsaar.



SEENEL.

7 okt. korraldati kogu kooliga ekekursioon Kloostrimetsa  
 millise jalutuskaigu lähemaks selgitamiseks olgu järgmine re-  
 lustreeriv lugu!

Ühel „õndsas“ päeval teatati koolis meie suureks rõõmaks  
 et järgmisel päeval saab seenele minna. See teade võeti õpilaste  
 poolt vastu suure kiidusvalustega, sest õppetöösi vabane-  
 mine meeldis kõigile ja järgmisel hommikul seisid kõik meie  
 kooli tütarlapsed suurte korvidega varustatult „suurjadas-  
 kust bussidega“ Piritale sõitma.

Jõudnud Piritale jagusime rühmadeks ja venisime kloost-  
 rimetsa poole, kus algas seente vallutamine. Seenevälja-  
 las. Jätkus keegi seene leidma, jooksid kõik kokku ja algas  
 arutamine, kas seene on söödav või mitte. Kuid seente korjamise  
 « vaeva peale võis iga seene teist korvipõhjas ~~siis~~ nimepiibli  
 kätte. Sõitki paistis korvipõhjas silma lambakoored ehk „tati-  
 kad“ sest neid oli kõige rohkem.

Olnud juba 3 tundi metsas seeni otsinud, hakkas meie suu-  
 raks õnneks vihma sadema ja igatse suurimaks sooviks oli või-  
 malikult ruttu koju jõuda, sest oldi juba tülpinud sellest la-  
 gadas metsas tunde kestnud seenejahist. Ja nii valgus õpilaste-  
 re laiali, igatse oma kodu suunas.



Kelistan maale lihaalele veel sellespärast, et sulle  
 meeldivad rohkem ka maainimesed. Nii südamlikud ja lihtsameel-  
 sed on nad. Harva kohted maal mõnd arvustavalt luuravat silma-  
 paari. Nii lihtis on nende riietuski. Kui rüügitakse eestlase  
 aumeeleusest ja ootekoheusest, siis minuarvates, mõeldakse  
 selle all küll maainimest. Võibolla on minu sümpaatne maale  
 vanaud tingitud sellest, et olen sündaud ja kasvanud maal. Kui  
 usun, et kui oleksin põline lihalane, et ka siis eelistaksin  
 maale lihaalele.

A. Laige.

V A B A N E M I N E.

On sügis sügis. Uutu nattuud maie  
 ja külm piisku piilud yilvepink,  
 ming akna tagant koostab taule tihk.  
 Teie istun, meeldes milleks ilise kolke raja.

Sis kaigub kõrvus kauge, kuse kaja  
 ja vastu akent viskab vaiguseviik;  
 mind valie rebib iheline kikk,  
 ma lähen, lootes mõttel leida õige raja.

Sis paljapäiselt tormes sügisõhe;  
 mind endab sügistulil kui helde emelik  
 ja hajutab mu mustad karenditad koke;

kaob hingest elurõõmu surmas tusk.  
 Vain jälle rakenda end elutõhe  
 ja aasab helgeks tulevikuks usk.

A. Laige.



Merel.  
 .....

Merel liugleb peadike väike  
 taevas kummas sõrav päike.  
 Meri on vaikne ja lainetu  
 sõitjail meel ka suretu.

Hand kogunev hakkab silma eest,  
 kuid sõitjad tegasi ei pöördu teest.  
 Saad kiitub edasi sihtitud suunda  
 ka palvuse ees end sõudjatel tunda.

.....

Päike kost taeva välvil  
 kaitse loomana ee end pilvil.  
 Ka meri pole vaikne  
 ja karta on et tuleb päike.

Full sõnevad sõudjad kiiresti,  
 et tervet eest jõuda kaldale.  
 Tuul peeti hirmuast keigutab  
 ja sõitjail sõda valutab.

Elis äkki vali liikene  
 ja võristus seejärele.  
 Tema pühne hirmus jouga  
 ja paikas peadi häber armuta.

Lainetel enam ei liugle peadike,  
 taevas ei paista ka päikene;  
 meri on ikka rahutu --  
 see sõitjail oleud õnnetu.

A. Vares.





# MIKS LAINE K. EI JÕUDNUD ÕPPIMISES EDASI.

Laine K. on üks noid tänapäeva tütarlapsi, kellele kool on vaid ajaviitmiseks ja kooliehkimine vaid kombeks, mis ko- hane ühele heast perekonnast lapsela. Kuna vanemad, lihtsameel- sed ja heasoovlikud inimesed, lootsid, et nende tütreast saab kordagi õnni kuulsus. Neil oli ka põhjust selleks lootuseks, sest mõne aasta oli Laine veel lihtis tütarlaps, kaks suure patseiga seljal, kes januselt kuulab õpetaja te seletusi. Tal oli hea peaga ja alati olid tal tunnistustel ainult head ja väga head.

Keskkooli astudes tuli suur muudatus Laine elu. Seime- sel aastal õppis ta küll veel hooliga ja tegi vanematele hea- meelt oma hea tunnistusega, kuid juba järgneval aastal tuli langus. Sõaline õhkond mõjus ruttu ja varsti sai väikesest tütru- kust "preili", kes püüdis riietuda daamilikult ja oma soengut hoida alati parimas korras. Lõigati ära ilusad suured pätsid ja nende asemle lasti teha elektrilokid. Kõhus ei jäädud Laineil aega õppimiseks, sest siis oli tarvis end korraldada ja välja min- na, ja enamasti alati kinno, sest seal oli üks Laine ümmüha- rastusi. Laine sõbratarid olid kõik samasugused kui Laine, nii- sama daamilikud ja peened preillid.

Koolis oli aga teine lugu, siis pidi Laine veel tunni ajal sõrm raamstuveemil istuma ja oppima kartusest kätitud sõnda. Tün- ni lõpul ohkas ta kergendatult: "Oh, seekord läks läbi!" Kui aga Laine õpetaja ees ükskord aru andma pidi oma tarkusest, seisis ta tummana kaasõpilaste abile lootes. Sel minutil töötas Laine järgmisteks kordadeks alati hästi ära oppida, kuid töötus unuse- ja kevadel esitas Laine vanemale istumajäämise teenduse must- valgel. Kodus teda hoiatati ja nõmiti, ja ta iseigi sattis töota- des järgmisel aastal end kokku võtta ja paremini oppida, kuid töötus jäi sinnapaika ja Laine elu läks vana prida edasi, sest see näis talle enam meeldivat. Nii tuligi, et kevadel Laine koo- list lahkuma pidi, purustades oma vanemate lootused ja kavatsu- sed. Tõekord nuttis ta suuri kahetsuspisaraid, aga ta mõistis iseigi, et ta oma kõrvalised huvid teisel kohal hoidma oleks pi- dasud. Suurt kahetsust ta siiski oma senise eluviisi pärast ei tundnud, ehkki tal veidi kahju oli koolist lahkuda.

Tänavail vastu tulles ei tunne Laineit enam häragi: ta on veelgi daamilikumaks muutunud, sest tal on selleks aüüd rohkem vabadust.

H.Põldzar.

5	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
15	a	n	s	e	e	n	a	16	17					
18	a	a	e	i	k	u	n	s	t	n	i	k		19
20	a	t	k		21	n	g	i	i	h	a	22		23
24		u		25	d							26		
l			28			29	s				30			

Põikread:

- 1 kalapüügi riist
- 7 sidesõna
- 10 kahurväeüksus
- 15 keemiline element
- 17 Bergmani ballaad
- 18 elukutse
- 19 noot
- 20 rüütlite rünnak
- 21 kurguhaigus
- 22 linn Prantsusmaal
- 24 keist elektri energia kogumiseks
- 25 meenimi lühend.

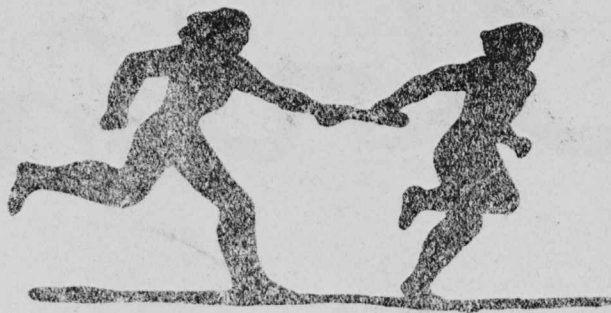
Püstread:

- I metsataim
- 3 Helmi Mäe teos
- 4 lill
- 5 vana kultuurrahvad L-Ameerika
- 6 jõgi Indias
- 8 mehe nimi
- 9 Aasia elanik
- II ruumikas
- 12 plika
- 13 tšiserv, mis ei jagu ühegi arvuga päle ühe ja enese.
- 14 naise nimi
- 16 metall
- 22 mola
- 23 vorm sõnast saadud
- 25 kaksikvokaal



# SPORT

17.



Sel aastal on meie unendatud spordiringis sügisel edu olnud keskkooli.

18. sept., E.V. & S.T.O. poolt korraldatud kaatejooksu võistlustest võttis meie keskkool osa - kaitses ja ühtlasi ka võitis teistkordselt. 20x60m jooksu tütarlastele ja 7. p. ja 9. õppeaasta Naiskonda kuuluid: Aruvee, Tomingas, Stamberg, Raudkepp, Kruunberg, Merila, Prümel, Viluman, von Ruusaa, Hatanik, Saaliste, Viijard, Parve, Paavel, Pohl, Johanson, Jürgens.

T.K.S.Ü-s korraldatud kergejõustiku võistlustest, mis toimusid 23. ja 24. ja 25. sept. võttis meie keskkool osa. Tütarlaste C ja B klassis. C klassis tuli 4x60 naiskond teisele kohale (koosseisus: Viluman, Gross, Viijard ja Jürgens).

B klassi naiskond samal distantsil võimandale kohale, naiskonnaga: Aruvee, Tomingas, Saaliste, ja Indla. Üksikala tule B klassis. Üldvõitjaks Ellen Aruvee (aeg 1:33.1 III kl.). Gümnaasiumist võttis võistlustest osale klassis Aviste, kes C klassi üldvõitjaks.

Käesolevi esivõistlused on T.K.S.Ü-s juba alanud ja need iga nädala vahetusel kaitseliidu võimlas. Meie kool võtab võistlustest osa keskkooli naiskond, kuhu kuuluvad Põldsear, Indla, Kilti, Vindas Saar, ja Parve. Gümnaasium praegu võistlustest osa ei võta.

# Kooli elu

## KOOLI ELU

Tall. VII Realkoolis ja IV Gümnaasiumis töötab sel aastal 5 klassi. (Realkoolis kolm ja gümnaasiumis kaks). 5 peatun-  
kond on jäänud endiseks.

Ringidest on meil praegu tegevad: Kultuuriring, Spordi-  
ring ja E.M.P.R. ring. Kultuuriringi vanemaks on õpet. proua  
A. Kriisa. Juhatusse kuuluvad: esinaine - Angeelika Vares  
abi - K. Avist, sekretär - Jutta Hinnom, laekur - Ester Tar  
Spordiringi hooldajaks on õpet. pr. H. Niilberg. Juhatusse  
kuuluvad: esinaine - Karin Aviste, abi - Ellen Aruvec, sek-  
retär - Leida Jürgens, laekur - Angeelika Vares, abi - An-  
ta Gross. E.M.P.R. ringi vanemaks on õpet. Pär. D. Reinvaldt.  
Juhatusse kuuluvad: esinaine - Zaida Karner, abi - Hulda Jo-  
hanson, sekretär - Aino Leinane, laekur - Helgi Pelovas. Re-  
visiooni komisjoni kuuluvad: A. Gross ja M. Ots.

7. okt. korraldas terve kool päevase ekekursiooni (eka-  
kursiooni) floostrimeetna.

11. okt. korraldas Kultuuriringi ettekannete õhtu. Kavas  
oli mitmesuguseid õpilaste omakoostatud töid. Kultuuriringi  
töö ja tegevusega tutvustas meid õpet. pr. A. Kriisa.

12. okt. said realkooli abiturientid (II lend) kätte lõ-  
märgid. (Rohelisel taustal helgib kuldne päike).

15. okt. pühitseti hõimupäeva. Hõimupäeva aktuse korral-  
das Güm. I kl. Hõimudest rääkis õpilane Tiilo Kopli.

6. nov. korraldas lastevanemate komitee peo. Õhtu möödu-  
selt õpilastel ülevas meeleolus. Eeskava onnestus ja rah-  
vaat oli palju.

